

[Peter Nielsen.]

igen. Der er desværre tendenser hertil, som nøje følges af nordjysk fagbevægelse.

Kreditstramningen kan få værre virkninger i Nord- og Vestjylland end andetsteds, idet disse egne i forvejen er ret kapitalfattige. En lokal lempelse her og dér er derfor snart påkrævet, og jeg hilser med tilfredshed, at den højtærede arbejdsministre nu skal have møde med kommunalfolk og faglige repræsentanter fra disse egne, således at spiren til en ny arbejdsløshed kan blive kvalt i fødslen.

På lang sigt må denne skæve erhvervsfordeling her i landet rettes ved, at man får nye industrier til visse egne, men den offentlige anlægssektor må også have sin opmærksomhed henvendt herpå. De fornødne kraftforsyninger, veje og broer må etableres, og en decentralisering af administrationen vil jo også virke fremmende.

Der er intet ønske hos mit parti om at opkræve én øre mere i skat end nødvendigt, men står valget mellem skatter eller stagnation og arbejdsløshed, vælger vi det første. Men skatterne må indrettes således, at de ikke bliver en plage for befolkningen på grund af knudrede skattesystemer. Man må svare skat efter den evne, man har, og skatte trykket må ikke virke så tilfældigt, som det gør nu.

Vi kan ikke love befolkningen lavere skatter, hvis man fortsat vil leve i et velstandssamfund med de mange goder, som det yder sin befolkning. Men vi kan love at skabe et så nutidigt skattesystem, at det virker mere retfærdigt og med, skal vi sige mere behagelige betalingsvilkår. Det er baggrunden for meroms- og kildeskatteforlaget. Det er også den vej, man betræder andre lande, som vi både skal samarbejde og konkurrere med. Jo hurtigere vi får disse love gennemført og sat i kraft, desto bedre for befolkningen, så den ikke skal gennemgå en for lang og besværlig overgangsperiode.

Begge lovforslag kommer snart til behandling i tinget, og en afklaring hos oppositionen må jo så finde sted. Vil man ikke have meroms, så skal det ikke være et kardinalpunkt for os, idet vi, som den højtærede finansminister har udtrykt det, ikke er ringforlovet med denne meroms. Danmark kan selvfølgelig fortsat eksistere uden at foretage

denne store overflytning fra direkte skatter til vareafgifter. Kildeskatteforlaget er jo heller ikke noget ultimatum. Dets enkeltheder kan selvfølgelig forhandles. Der er kildeskate i alle andre lande, men under forskellige former, selv om princippet alle steder er det samme: skat af den løbende indtægt, altså skat efter evne.

Af hensyn til skatteyderne er det nødvendigt, at vi nu får en tidssvarende skattereform. De tanker, der er kommet fra andre partier, må selvfølgelig indgå i forhandlingerne. Det er ifølge hele sagens natur blot skitser eller tanker, men nu må vi have dem konkretiseret og beregnet, så vi kan se, hvordan en eventuel flytning af skattebyrden efter disse tanker vil finde sted — om f. eks. den konservative skitse ikke vil betyde, at skatte trykket bliver flyttet nedad og vestpå til glæde for mere velhavende hovedstadsbeboere, og at der dannes de såkaldte skattely. De såkaldte bloktilskud kan vel forhindre dette, men vi må nærmere vide, hvordan de skal virke, om der blot er tale om lidt hjælp til vanskeligt stillede kommuner, eller om man virkelig vil udjævne skattegrundlaget for alle kommuner. Så bliver det milliardbeløb, der skal flyttes om på, og hvilken administration vil man så ikke få? Mere eller mindre end under vort nuværende refusionssystem? Og vil alt dette formindske eller øge det kommunale selvstyre? Det er jo foreløbig noget, der er uafklaret.

Vi må også se på, om de høje skatteprocenter ikke kan nedsættes ved, at større dele af nationalproduktet beskattes. Det er vel navnlig de skattefrie afskrivninger, der for tiden er i søgelyset. Vi ønsker ikke disse ændret, hvis det kan betyde nedsat produktion og beskæftigelse, men jeg hilser med glæde, at en undersøgelse nu foretages. Vi er i den ejendommelige situation, at vi gennem de skattefrie afskrivninger søger investeringerne fremmet, mens vi gennem kreditstramningen søger dem begrænset. Det skulle måske så gå lige op, men forholdet er, at vi kan fremme visse investeringer og bremse andre ved denne fremgangsmåde. De arbejds- og produktionsskabende investeringer i den private sektor kan vi selvfølgelig ikke undvære, men er alle investeringer dette? Kreditstramningen har jo først og fremmest